

дове и старания отъ многото просители, неможеше свойтъ да настани, а не чуждитъ, щото и оттамъ нѣмахъ честъта да сполуча да замина на нѣкоя работа. Като ходяхъ и дохаждахъ отъ Митрополията, въ която глѣдахъ, че дохаждахъ тамъ бѣдни до толкова много да ги настаняватъ, щото Търновскій замѣстникъ Архимандритъ попъ Стефанъ, нѣмаше друга работа да глѣда толкова, освѣнь тая и не може да бже спокоенъ, даже опрѣдѣленный му сънь отъ природата и той се отнимаше, тѣй като всѣки нхтъ и всѣки день въ зори още ще видишь, много люде отъ Българи, Турци и каджи да стоятъ да го чакатъ, да плачатъ и да очакватъ какви годѣ наставления или помощъ отъ него, който къмъ всички се показваше угодливъ и рѣдко оставаше нѣкого ненареденъ или неподпомогнатъ въ желанията му,

Послѣ това къмъ края на мѣсець Августъ именно въ 28, 29, 30 и 31-й, постоянно се разписахъ всѣки день топовнитъ гърмежи и отъ Шинка и отъ Плѣвенъ, за когото се говореше, че непрѣменно ще го привзематъ Русситѣ; та си давахме още сърдце и надѣжда за завръщането ни въ милото отечество, но останахме излѣгани въ ожиданията си. Русситѣ на 22-й подъ прѣдводителството на Князь Нмеретинскій и Скобеловъ II-й привзехъ Ловечъ, когото повторително бѣхъ привзели Турцитѣ и зехъ да стѣсняватъ Турцитѣ къмъ Плѣвенъ, гдѣто слѣдъ тая побѣда захванахъ да казватъ изъ Търново, че скоро ще привзематъ и Плѣвенъ, щото въ растоание на 5—6 дена много ранени Русси и Турци доваряхъ и ги настанявахъ въ Търновскитѣ болници по кжцята на Марно-пѣле и изъ колибитѣ на лозята имъ, въ които бѣхъ расположены болницитѣ по чистия приятенъ въздухъ за по-скорошното имъ оздравяние. Бѣ лѣжка: Мнозина отъ читателитѣ ми ще се, може би, почудятъ на тия колиби, като какво нѣщо сж тѣ, щото трѣбва да имъ дамъ нѣкакво си изяснение за да си съставятъ какво кодѣ понятие за тѣхъ. Раскошностьта въ Търново е твърдѣ голѣма, гдѣто освѣнь вътрѣ въ града, тя е повлияла и вънъ по лозята му, щото тѣ въ лозята си иматъ доста хубави